

INTUIT

**CHARLIE
GREENBERG**

© Charlie Greenberg, 2020

ISBN: 978-80-88091-89-9
Vydavatelství Charlie Greenberg

Byla to jedna z těch nocí, kdy cítíte v kostech, že se něco stane, že bude něco jinak. Taková zvláštní nervozita... A tehdy se vážně stalo něco zlomového. Byl to zásah na skupinu organizovaného digitálního zločinu, která si říkala Černá růže. Našli jsme jejich skrýš skrze informátory. Staré skladiště kousek od nádraží u řeky. Přímo na očích a nikdo nic celé roky neviděl. Šéf policie Ferguson a ředitel agentury pro bezpečnost Dunham na akci povolali skoro všechny svoje nejlepší jednotky. Chtěli je chytit všechny a konečně srazit kriminalitu na minimum.

„Meyerová,“ volal ředitel agentury Dunham na jednoho ze svých nejlepších lidí, „u toho musíte být! Dneska se budou rozdávat medaile a prémie. Za svou práci si to zasloužíte.“

Alex Meyerová na ředitele Dunhama zahrála vážou a hrdou. Hrála, protože mu nevěřila.

Stáli nedaleko skladu, na nějž se chystal celý zátah. Okolo se rozmisťovaly jednotky po zuby ozbrojených chlapů. Uprostřed vytvořili stanoviště pro velení. Procházeli naposledy plány na uzavření východů a odříznutí únikových cest. Všichni se těšili, že bude konečně konec potíží s infoteroristy.

Kdyby jen drogy a násilí, jak tomu bývá běžně. Černá růže měla ale tak dlouhé prsty, že zasahovala bez ostychu do státní správy, soudů, samozřejmě politiky, což to je snadné i tak, a IT. Nepotřebovali nutně běhat se zbraněmi, unášet děti bohatých ani své konkurenty špinit drogami. Tahle doba už byla pryč. Dnes stačilo všechny držet v šachu cennými informacemi. Věřte, že na každého se něco najde. Lidé si mezi sebou říkají: „Jako by o něco šlo!“. Nakonec se však ukáže, že každému o něco jde. A to něco způsobuje hrozné věci.

„Týmy Alfa a Bravo půjdou zadem od nádraží,“ opakoval naposledy šéf policie Ferguson. „Garrison a Star od řeky. Finn hlídá střechu a Letter únik potrubím. Zatím je klid, ale jak to začne, přiletí dva vrtulníky. Jdeme na to! Dneska už to musí vyjít.“

Velitelé se na sebe významně podívali a opustili stanoviště. Alex Meyerová doprovázela ředitele agentury pro bezpečnost Dunhama. Podíval se na ni, mrkl a vyzval ji, aby se přidala k týmu Bravo. „Jdou až druzí, nebudete muset prakticky vytáhnout zbraň. Nic se vám nemůže stát a přitom budete v hlášení jako účastník akce. A historie se co?“

„Neptá, jak to skutečně bylo. Důležitý je výsledek, pane.“

„A to je důvod proč jste tady, Meyerová. Tak už běžte.“

„Ano, pane.“

Meyerová si libovala ve zbraních. Protože však byla menší postavy a měla kratší prsty, nosila u sebe třiaosmdesátku. Říkala ji Gertie. Chlapi z útvaru se na ni dívali s posměchem. Ovšem jen do doby, než je přestřílela na střelnici. Měla ve zvyku do věcí dávat sílu, jít přímočaře za svým cílem. Kevlarovou vestu neměla ráda. Překážela jí a divně se v ní střílelo. Ale povinná výbava je prostě povinná.

Akce začala dřív, než se k týmu Bravo připojila. Skladiště mělo vysoké zdi a jen několik průchodů. Většinou kovové dveře. Jedny z nich byly otevřené a na konci chodby zahlédla pohyb. S připravenou Gertie vklouzla dovnitř.

Za chvíli narazila na posledního těžkooděnce se samopalem. Skupina Alfa mířila chodbou rovně, zatímco Bravo pomalu stoupala do vyšších pater skladiště. Jen místy svítily neonové zářivky. Pořád bylo podivné ticho. Člověk se cítí nesvůj. Ví, že za chvíli dojde na zatýkání. Možná už za minutu nebo dvě bude po všem. Tedy, když se vzdají. Alex pevněji sevřela Gertie.

„Alfa, Garrison, Star,“ tiše promluvil velitel týmu Bravo. „Podejte hlášení.“

Z vysílačky se neozvala odpověď.

„Myslím, že ruší signál,“ poznamenal velitel. „Zatracení šmejdi!“

Nikdo jej ve vysílačce neslyšel. Jen jeho šepot se zavlnil chodbou. Pokračovali dál. Schody končily v druhém patře. Tiše postupovali kupředu ke dveřím, které měly vést na ochoz nad halou skladiště.

Velitel kývl na muže vedle sebe. Ten se postavil ke dveřím. Chvilí naslouchal. Ukázal rukou, že je tam ticho. Velitel rozhodl, aby dveře otevřel.

Ozvala se ohlušující rána. Alex se před očima zablesklo světlo a cítila, jak na její tělo dopadají úlomky zdi. Slyšela jen pískot a špatně viděla. Snažila se zaostřit. V chodbě zahlédla další záblesky. Stáhla se ke schodišti. Zeď naproti ní drtily kulky. Chtěla se vrhnout do boje a začít střílet. Naklonila se do chodby a mačkala spoušť. Jako by měla sluchátka na uších. Neslyšela skoro nic. Jen hvízdání v uších. Gertie s sebou v jejich rukou cukala. Neměla však tušení, zda střílí na útočníky, zda někoho zasáhla. Jen mačkala spoušť, v duchu počítala zbývající náboje a modlila se, aby někdo z týmu přežil.

„Dvanáct,“ dopočítala.

Rychle hmatala po rezervním zásobníku. Třes rukou zastavila vlna adrenalinu. I přes to, že viděla zastřené, rychle přebila zbraň. Znovu se vyklonila do chodby. Postavy útočnicků se blížily k ní. Rozhodla se pro rychlý ústup. Běžela dolů po schodech pokrytých sutí. Soustředila se jen na pohyb, na nic jiného nemyslela. Nic neslyšela a špatně viděla, proto se nemohla vyhnout střetu v přízemí. Tým Alfa byl chycen do pasti ze dvou stran. Alex bez váhání páčila před sebe a hrnula se přímo na ozbrojené zločince.

Dva zranila, tím si byla jistá. A svým vpádem, seč malým tělem, ale cíleně, rozbila formaci obléhajících útočníků. Díky tomu se tým Alfa dostal opět do hry a začal se tlačit ven.

Alex po svém vpádu spadla na zem. Kolem ní se sbírali překvapení muži. Začala kolem sebe máchat rukama a nohama, aby je na zemi udržela co nejdéle. Moc šancí nedostala. Zastavila ji rána loktem do žeber. Na chvíli ztratila dech.

„Tohle je konec,“ uvědomila si, když vzhledla vzhůru na muže, který se jí chopil silnými rukama.

Znovu se nadechla. Díky tomu jí odlehlo v uších. Slyšela střelbu a křik příkazů. Silný chlap ji táhl za roh, kde si to s ní chtěl vyřídit. Alex se nechtěla vzdát. Nezastřelil ji, takže ji bude chtít jako rukojmí, propustku na svobodu.

„Gertie,“ hledala oslabeným zrakem okolo sebe milovanou zbraň.

Ležela na zemi pod zraněným útočníkem, který se držel za rameno. Nemohla na ni dosáhnout ani náhodou. Znovu se zkusila vzedmout silou a vysmeknout se, ale nepodařilo se jí to.

Alex uslyšela další dávku výstřelů z chodby. Jejímú únosci se podlomila kolena ve stejnou chvíli, kdy sama ucítila bolest v hrudníku. Opět ztratila dech. Obrovská bolest ji tlačila, nemohla se pohnout. Umírala s vědomím, že ji zasáhli její vlastní lidi.

„Hlavně, že na střelnici jsou leví, jak šavle,“ pomyslela si.

V tu chvíli ucítila, že ji někdo drží za ruku.

„Tři, čtyři, pět, šest, sedm,“ počítal nahlas a přitom s ní pohyboval.

„Někdo počítá mrtvoly?“ pomyslela si.

„Ne, nepočítám mrtvoly,“ ozval se příjemný klidný hlas. „Teď ti sundám tu vestu. Potom začneš dýchat a půjdeme dál.“

„Cože?“ nechápala Alex, když ucítila jeho rty na těch svých. Rázem se jí vrátil dech. Mozek se jí okysličil. Stál vedle ní vysoký štíhlý muž a opět si šeptem počítal.

Když došel k číslu devět, řekl tiše, „Jdeme.“

Vzal Alex za ruku. Vyšli spolu do chodby, kde se stále střílelo. Muž se krátce sehnul a zatlačil ji na schody. Nestihla ani protestovat a už byli na schodech, kam kulky nemohly dolétnout. Muž ji vedl do prvního patra. Klidnou chůzí zamířil do dveří po jejich pravé ruce. Aniž by zjistil, zda je místnost bezpečná, nechal Alex stát u zdi a zavřel dveře.

Chvíli tam stáli, když se na chodbě ozvaly kroky.

„Jdou sem,“ vydechla Alex.

Muž však jen zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu. Opět počítal.

Alex v sobě měla malou duši strachem na to, aby se na cokoliv ptala. Neměla Gertie. Neměla se čím bránit a nikdo je evidentně šetřit nebude.

Muž se podíval na hodinky.

„Pojď,“ řekl polohlasně a otevřel dveře.

„Proč jdeme sem?“ zeptala se překvapeně. „Tam je jich ještě víc.“

„Už ne,“ dostalo se jí odpovědi.

Muž zmizel na chodbě. Alex ho následovala. Byli přesně o patro níž, než došlo k výbuchu. Prošli na nižší ochoz skladiště. Dole čekalo několik mužů na útěk týmu Alfa z chodby, kde byli obklíčení. Vůbec si nevšimli, že se někdo pohybuje nad jejich hlavami. Zvláště, když tudy před necelou minutou prošli jejich partáci.

Alex sice tajila dech, ale nehodlala se ze situace rozklepat. Následovala klidně krácejícího muže. Vypadal, jako že je na vycházce, ne uprostřed skladiště zahaleného do zuřivého boje.

Kousek před nimi se objevily dveře. Naznačil jí, aby se zastavila. Podíval se na hodinky.

Když tam stáli už nekonečných deset vteřin, špitla Alex: „Vždycky nás učili, že máme být v pohybu. Pojd'me!“

Muž se na ni ani nepodíval.

„Všechno ostatní je v pohybu, to stačí,“ pošeptal.

Čekali ještě útrpných deset vteřin, kdy na ně doléhaly zvuky střelby ze všech stran, než vyšli ke dveřím. Prošli jimi a vydali se do přízemí. Tady nikdo nebyl. Jen z dálky doléhaly zvuky střelby z ústupu jednotek policie a agentury.

„Teď poběžíme,“ řekl muž a rozběhl se dlouhou chodbou na druhou stranu skladiště, než kudy Alex na začátku akce vklouzla.

„Špatně se mi dýchá,“ chtěla si postěžovat, ale nakonec v sobě stížnost zdusila, aby nebyla za slabocha.

Konec chodby se přiblížil oproti předchozímu čekání jako mrknutím oka. Prošli plechovými dveřmi a najednou stáli na čerstvém vzduchu. Bolestivý nádech byl zároveň příjemný. Chladné počasí ulevilo od tlaku v hrudi.

„Jdeme k té zídce,“ ukázal mimo areál.

„Ale já patřím k policii, musím se vrátit,“ namítala Alex.

Muž se jen ohlédl ke skladišti, ze kterého se ozývala střelba.

Alex se na něj podívala zkoumavým pohledem. Váhala, ale věděla, že má pravdu.

„Jak můžu vědět, kdo jsi ty? Že mi nic neuděláš?“

„Neudělám.“

„Jak to můžu vědět?“

„Nemůžeš. Ale vzpomínáš, jak ti táta vždycky říkal, že když ti někdo zachrání krk, tak bys ho měla poslouchat?“

„Jak to víš?“ zírala na něj Alex.

„Jdeme.“

Následovala jej k zídce. Tam se opět zastavili.

„Teď budeš mít tendenci přidat se ke svým lidem. Nedělej to. Stálo by tě to život.“

„Cože?“ sykla Alex, když branou kousek od nich prošla trojice ozbrojených mužů z agentury. „Vždyť jsou to lidi od nás, vezmou mě do bezpečí.“

„Ne.“

„Jak ne?“

„Jestli vyjdeš z tohoto stínu, neexistuje žádná možnost, jak bych ti mohl pomoci. Máš na rozmyšlenou přesně dvanáct vteřin. Potom se musíme dát do pohybu.“

„Ale...“ špitla Alex zmateně.

„Stejně jim nevěříš, už docela dlouho. Podezíráš jednoho vedle druhého, že nedělají správné věci.“

„Jak to...“

„Tři vteřiny...“

Snažila se něco vymyslet, ale na tohle nikdy nebyla moc dobrá. Všechno měla ráda přímočare, jasně. A tady se svou oblíbenou taktikou nemohla nic dělat. Nějak by potřebovala tu situaci obeplout, vyhnout se konfrontaci, kterou měla jinak ráda.

„Vyveď nás odtud,“ řekla tiše při pohledu na muže.

Vzal ji druhou stranou okolo zdi ven z areálu skladiště. Proběhli pod železničním mostem a na druhé straně se napojili na chodník. Vypadali jako kdokoliv jiný na procházce nočním městem.

Nastoupili na metro, které je zavezlo o několik stanic dál. V průběhu cesty se Alex vytratil z krve adrenalin, takže se roztřásla, zatemnila se jí mysl a omdlela do náruče záhadného zachránce. Před týdnem

Budovy státních organizací jsou prázdné, bez duší, bez kapky lidskosti. Jako by vstup dveřmi odsál z člověka aspoň tu trochu pocitů, které má a udělal z něj cynický stroj na mechanické přenášení a vyžadování předpisů.

Alex Meyerová svou práci milovala a do morků kostí nesnášela zároveň. Pracně se došplhala v hierarchii státních byrokratických pastí až na hodnost poručíka. Zásluhy si připsala především před třemi lety, když si došlápla na zloděje „šestnácti čísel“. Specializovali se na čtení čísel karet a jejich vykrádání. Podařilo se jí vystopovat způsob šifrování a partičku chytila přímo při činu. Tehdy si ji Ferguson všiml. Protože však měl ve svých kancelářích nadstav, dohodil ji na pozorování Dunhamovi. Ten si Alex vycvičil. Z počátku k němu vzhlížela a byla mu vděčná, že ji bere do terénu a k případům většího kalibru. Postupem času už měla jeho ješitnosti, neustále se opakujících poznámek a šplhání po zádech místních politiků až po krk. Na vlastní žádost přešla pod útvar pro odhalování organizovaného zločinu. Tohle místo bylo stále pod agenturou, ale zároveň i policií. Tedy místo, kde spolu museli Ferguson s Dunhamem hrát politické hry. Předháněli se v oblíbenosti u svých nejvyšších nadřízených pozornostmi, dárky a jistými úlevami. To Alex dávalo svobodu vést vyšetřování po svém. Což znamenalo sem tam přeražený nos u výslechu a další invazivní techniky na hraně zákona. Měla však výsledky a politické hájemství obou ředitelů na své straně. Díky tomu jí všechno procházelo. Tedy všechno, co se týkalo zločinců tam venku, mimo zdi úřadu. Uvnitř bylo všechno jinak.

„Meyerová,“ zavolal na ni Dunham, když ji dobíhal na chodbě.

Alex zastavila. Očekávala pár vln chvástání, možná nemístnou poznámku a nakonec přehlídku směšných pohybů.

„Pokročili jste prý s Černou růží. No, kdo vás cvičil?“

„Vy, pane,“ odpověděla hraně s pýchou v hlase.

„A to je ten důvod! Víím, že plánujete operaci někdy příští týden. Podle informátorů to vypadá, že se chystá něco většího. A víte, kdo ty informátory vybral a vycvičil?“

„Vy, pane,“ odpověděla úplně stejně.

Dunham si nedokázal představit, jakou práci, výsledky, plížení se kanály a sezení u počítače s tím celý tým měl. Tisíce hodin, které buď promění v něco hodnotného nebo spadnou do koše a oddělení se povážlivě zmenší. A propouštěním to nebude.

„Takže! Chci být u toho, jasná věc, že jo?“

„Fyzicky? Bude to docela nebezpečné. Mohou klást odpor a bude se střílet.“

„Ale nebude. Jsou to jen aťáci. Umí střílet leda ve hře, ale určitě ne ve skutečnosti,“ pohrdavě odfrkl Dunham. „Zařídím, abyste byla někde vzadu a mohla být u toho. Historie se neptá, jak to bylo, ale kdo tam byl, že?“

„Ano. Chápu správně, že chcete, abych do záznamu uvedla i vaše jméno?“

„To je moje holka! Meyerová, už vás vidím v jedné z těch rohových kanceláří jako šéfkou bezpečnosti celé agentury. Dejte tomu pár let a je to tam.“

„Ale to je vaše místo, pane,“ nadhodila hraně vážně, aby podtrhla atmosféru jeho nadřazenosti.

„Někdy i nejlepší vlci musí odpočívat. Spálíme Černou růži, rozbijeme jejich síť a je to vaše. A víte co? Berte to jako hotovou věc!“

„Toho si vážím, pane,“ řekla stejně vážně a tvářila se hrdě.

„Jo, bude to super! Běžím, mějte se!“

Jen co Dunham ukázal záda, zatvářila se Alex pobaveně. Podobné věci jí sliboval od začátku. Pořád dokola ty samé řeči. I když ji nepovýší a už vůbec jí nedá své místo, nic k tomu neřekne. Je však jisté, že v dalších třech měsících přijde další z těch prázdných návrhů na povýšení. Bez váhy a bez činů.

Na stole jí ležely stohy složek a papírů. Pro většinu z nich bylo potřeba vyplnit spousty formulářů a dalších záznamů. Pořád totéž dokola.

„Stejně to nikdo nebude nikdy zkoumat. Je to úplně jedno!“ rozčílila se uvnitř sebe, když si uvědomila, že bude v kanceláři minimálně do půlnoci.

Jediný, kdo ji bude stínovat, je Barney, kterého v protější kanceláři čekalo, soudě podle stavu stolu, totéž.

„Kafe?“ zeptal se jí, když si všiml, že se na něj dívá prázdným pohledem.

„Tři,“ řekla Alex a vyvrátila oči v sloup.

„No tak,“ řekl optimisticky, „bude líp. Už brzo s tím pohneme a...“

„A co?“ skočila mu do toho Alex. „Co se změní?“

„Meyerová, nehraj. Sama se na to těšíš. Je to jediná věc, která nám tady dává smysl. Jestli to nevyjde, tak se z toho půlka lidí tady zhroutí a ...“

„Barney, přemýšlej. I kdybychom Černou růží dopadli, co se stane? Nic. Jen budeme vyplňovat desetkrát tolik papírů a čekat roky na odsouzení, zatímco jiná skupina už sprádá plány, jak celý město položí na lopatky a vysaje z něj tu poslední trochu života a peněz, co tady zbyly. Je to nekonečná práce!“

„Jo, už to trvá asi tak deset tisíc let, co jsou lidi na světě. Prostě to pak někdo převezme a bude se snažit dál. Souboj dobra a zla. Hm?“

„A kdo je tady ten dobrej a kdo zlej?“

„Asi bys aspoň mohla předstírat, že my jsme to dobro, ne?“ uchechtl se Barney a šel uvařit pro oba slíbené kafe.

„Předstírat,“ pomyslela si Alex. „Dunham ani Ferguson nejsou žádní andělci. Musíme to přehlížet a předstírat, že je všechno vlastně v úplném pořádku.“

Vzpomněla si kolikrát už dostala přes jednoho, nebo druhého ředitele příkaz ze shora, že mají prokazatelného dealera propustit, že mají zastavit vyšetřování únosu nebo násilí jen proto, že to byl

něčí synek nebo dcerka a z politických a bůhvíjakých dalších důvodů je mají nechat být. Lidi tam venku, za okny bezduché budovy agentury a policie, neměli ani tušení, jak prolezlé a prolhané celé město je. A možná to bylo lepší. Sladká nevědomost.

Před dvěma lety chodila Alex na přednášky o vnitřním klidu a motivaci. Hledání svých talentů a seberealizaci. Potřebovala setřást hrůzné výjevy mrtvých, zdrogovaných, přepadených, zkorumpovaných a prolhaných lidí. Byla jediná z posluchačů, kdo nosil u sebe zbraň. Dalších tři sta lidí nasávalo slova a gesta oblíbeného řečníka Timothy Purpla v perfektně padnoucím obleku. Pozorovali, jak zvedá nadšením lidi ze židle a povzbuzuje je, aby se nevzdávali, že život za to stojí a oni žijí v krásném městě, plném příležitostí a nových začátků. Jak mají nechat v minulosti nezdary a otevřít se novým možnostem, že jediné tak zbohatnou, najdou si ideálního partnera a uzdraví své tělo a duši. Alex měla chuť slavného Purpla střelit do nohy nebo ho aspoň majznout pažbou pistole po hlavě. Ani jóga, meditace, taj tchi a další moderní techniky zklidnění její duše nepomohly. Protože i když měla na chvíli trochu lepší pocit, další den musela znovu čelit pohledu na kriminalitu a utrpení.

„Mohu vám vynést koš, paní Meyerová?“ zeptala se uklízečka, která neslyšně obcházela kancelář a uklízela.

„Jste moc laskavá, Betty. Jak se dneska máte? Už je manželovi po operaci lépe?“ zeptala se zdvořile.

„Ale ano, po práci jdu hned za ním. Tohle byla dnes poslední kancelář,“ řekla a usmála se na policistku.

Alex si všimla, že má obrovský svazek klíčů a pokládá jej na sítku v úklidovém vozíku mezi saponáty.

„To máte tolik klíčů?“ zeptala se překvapeně.

„Paní Meyerová, já se dostanu kamkoliv,“ zasmála se Betty.

Při odchodu se ve dveřích minula s Barneyem.